

Preek over Efeze 2:19-20, Romeinen 8:15-17 Gemeente als gezin

Broeders en zusters, gemeente van onze Here Jezus,

Vanmorgen wil ik graag opnieuw stilstaan bij de gemeente. Ik heb al eens nagedacht met u over de gemeente als bruid van Christus en ds. Kruithof heeft ook al verschillende beelden, die de bijbel van de gemeente geeft, behandelt. Vandaag wil ik met u nadenken over de gemeente als gezin. In de schriftlezingen van vandaag gaat het over God als onze Vader en wij als zijn kinderen of zonen.

Persoonlijk ben ik er van overtuigd dat het Gods bedoeling is dat mensen opgroeien in een gezin. Christenen hebben het vaak over 'het gezin als hoeksteen van de samenleving' en ik denk inderdaad dat een veilig gezin de beste plek is voor een kind om in op te groeien. Een jong kind heeft de bescherming, de leiding en de liefde van ouders nodig. En in de omgang met broers en zussen leert een kind rekening te houden met die ander. Zo wordt je karakter gevormd. Het gezin waar je in opgroeit kies je niet uit, het overkomt je. Ik ben zelf opgegroeid in een gezin met zes kinderen. Eerst drie jongens, daarna drie meisjes. Ik was nummer twee. Zes verschillende kinderen. Sommigen volgzaam, anderen een beetje rebels (we noemen geen namen, dat begrijpt u). Sommigen plichtsgetrouw, anderen gemakzuchtig, sommigen zeer muzikaal, anderen totaal niet, maar wel sportief. We vormden met elkaar een normaal gezin. We hadden het goed samen. Ik besef heel goed dat dit geen vanzelfsprekendheid is, trouwens. Het kan ook anders lopen. De gebrokenheid van dit leven kan juist in het gezin heel sterk ervaren worden. Hoewel ik ben opgegroeid in een harmonieus gezin, wil dat nog niet zeggen dat er geen meningsverschillen voorkwamen tussen onze ouders en de kinderen of tussen de kinderen onderling. En tussen de broers vonden er ook wel eens hardhandige krachtmetingen plaats. Wie is de sterkste in de roedel. Als broers vonden we de zusjes wel eens verwend en de zusjes vonden ons als broers wel eens grote pestkoppen. Gewone dingen, maar o wee, als iemand op het schoolplein mijn kleine zusje dwarszat. Dan kwam ik voor haar op, want ze is mijn zusje. Hoe verschillend ook, er is een mysterieuze bloedband die ons aan elkaar bindt. En die verschillen zijn er nog altijd, ook nu we

allemaal volwassen zijn geworden. Nog niet zo lang geleden waren we weer allemaal samen. Mijn moeder is overleden, maar ik zie dan hoe mijn vader kan genieten van die ontmoetingen. En nu ik zelf vader en opa ben snap ik ook wel hoe het voelt als een soort trotse 'aartsvader' tussen je nageslacht te zitten. Die bloedband wordt sterk ervaren. Gezinsleden horen bij elkaar. En waarom is dat? Heel simpel, je hebt dezelfde genen, je hebt dezelfde vader en moeder. Je maakt deel uit van hun leven en normaal gesproken zit je met al je vezels aan je vader en moeder vast. En dat is goed, zo heeft God het ook bedoeld.

En dat beeld, dat beeld van hoe een gezin normaal zou moeten zijn gebruikt de bijbel ook voor Gods gezin: de gemeente. We hebben net gelezen in Efeze 2:18 dat we huisgenoten van God zijn. Nu kwamen er in de huishoudens van de bijbelse tijd allerlei mensen voor. Ook het personeel, de slaven maakten deel uit van het huishouden. Maar het is logisch dat de kinderen een andere positie in het gezin hadden dan de slaven. En daarom is het ook zo prachtig dat Rom. 8 benadrukt dat we geen slaven van God zijn, maar zonen. Een slaaf is geen erfgenaam van de Vader, een zoon wel. Wij mogen God onze Vader noemen: Abba. Wij hebben de Geest van het zoonschap ontvangen. In de SV staat dat we de '*Geest der aanneming tot kinderen*' ontvangen hebben. Dat is niet bepaald makkelijk nederlands, maar het geeft wel aan hoe de situatie is. Wij zijn geen kinderen van God door geboorte, maar wij zijn Gods kinderen omdat Hij ons heeft aangenomen tot Zijn kinderen. Het Gr. woord betekent gewoon 'adoptie'. God heeft ons geadopteerd en Hij heeft daar een geweldig hoge prijs voor betaald. Om het mogelijk te maken dat wij nu Zijn kinderen zijn was het nodig dat Gods Zoon gespuugd, geslagen, mishandeld, aan een romeins martelwerktuig gespijkerd en uiteindelijk gedood werd. Dat is het prijskaartje. Dat hebben wij Hem gekost. Die prijs betaalde Hij om ons te adopteren.

De band die wij met de hemelse Vader hebben is dan ook geen bloedband, maar een geestelijke band. De Heilige Geest, die iedereen die in Christus gelooft ontvangt, bindt ons aan de Vader. En het is dankzij die Geest dat we God onze Abba mogen noemen.

Ik wil vandaag met u kijken naar het beeld van de gemeente als gezin van God en daarbij stilstaan bij drie relaties. De relatie van de Vader met zijn kinderen, de relatie van de kinderen met de Vader en de relatie van de kinderen onderling.

Misschien is de Boodschap van het Nieuwe Testament wel samen te vatten in dat ene zinnetje: God is onze Vader! Dankzij het kruis en de opstanding van Jezus kon God ons als zijn kinderen adopteren. Door zonde was je kind van de tegenstander geworden, maar Jezus heeft je overgebracht in Gods gezin. En nu is God je Vader. En daarin onderscheidt de christelijke Boodschap zich uitdrukkelijk van andere godsdiensten. De schepper van het universum, de schepper van de wereld, de schepper van de oceanen, de schepper van de bergen is mijn Vader.....Yes! Hij zegt het zelf: *“Ik zal je aannemen, en Ik zal je tot Vader zijn en jullie zullen Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Here, de Almachtige”* (2 Kor. 6:18).

God wil onze Vader zijn en wij mogen Zijn kinderen zijn. Wat betekent dit beeld nu concreet? Ik denk bij het Vader zijn van God aan diezelfde praktische dingen die ook gewone ouders aan hun kinderen geven. Ouders houden van hun kinderen. En die liefde is onvoorwaardelijk. Wat een kind ook uitspookt. Hoeveel verdriet een kind je ook kan aandoen. Die liefde blijft. En dat wil heus niet zeggen dat je dan alles goed praat van je kind. Juist omdat je zo dolgraag wil dat het goed gaat met je kind heb je verdriet om verkeerde keuzes die gemaakt worden. Bij God is dat niet anders.

Natuurlijk, wij kunnen God echt verdriet doen als wij zondigen, maar zijn liefde blijft onvoorwaardelijk. De vader van de verloren zoon staat met wijdopen armen zijn kind op te wachten. Ook als je het weer eens verprutst hebt, mag je terugkomen. Als ergens Gods Vaderhart zichtbaar wordt dan in die gelijkenis wel.

Ouders zorgen voor hun kinderen, God zorgt voor ons. De Here Jezus leert ons in de Bergrede dat onze hoogste prioriteit niet hoeft te zijn om ons druk te maken over eten, drinken, kleding en onderdak, maar dat we de hoogste prioriteit mogen geven aan het zoeken van Gods koninkrijk. Als we dat doen dan mogen we de zorg voor ons levensonderhoud in handen van onze Vader leggen. Is dat makkelijk? Nee, helemaal niet. Maar de bijbel zegt het wel: God zorgt voor ons als een Vader. Wij mogen alles wat ons bezighoudt, *onze bekommernissen* noemt de bijbel die: de dingen die je bekommeren, aan onze Vader vertellen. Ons levensonderhoud is ten

diepste zijn verantwoordelijkheid. Ik zei net al dat we alles wat ons bezighoudt mogen vertellen aan God. Ik kom nog altijd mensen tegen die denken dat God zich alleen bezig houdt met de grote dingen, het aansturen van het heelal, het beïnvloeden van wereldleiders en volken, het toewerken naar Zijn toekomst. En dat is natuurlijk ook zo en daarbij heeft Hij ook nog last van de tegenstander ook. Maar God is ook Vader. Als iemand een topmanager is van een groot bedrijf dan vult hij zijn dagen waarschijnlijk met menselijkerwijs belangrijke zaken, maar als hij thuis is en hij krijgt voor vaderdag een tekening van zijn kleine zoontje, dan is die tekening belangrijk! Die kan jaren later nog boven z'n bed hangen. Topmanager of niet, dat jochie is belangrijker dan al die miljoenen euro's waar hij door de week mee bezig is. Geloof u dat van God nou ook. God vindt ons zo belangrijk. Hij luistert naar onze verhalen, onze zorgen, ons verdriet en Hij wil ons troosten. Ons verdriet is Zijn verdriet. Als geen ander voelt Hij onze pijn aan.

Het mooiste aan het beeld van een vader/kind relatie is het zorgeloze, vrije en speelse van een kind in de wetenschap dat zijn vader en moeder voor hem zorgen, van hem houden, naar hem luisteren, hem duidelijke grenzen en kaders geven,Gods diepe verlangen is dat we Hem mogen zien als een Vader, dat we met Hem mogen omgaan als een Vader. Dat we zorgeloos, open en vrij mogen zijn als geliefde kinderen! Die wetenschap van geliefd zijn, die wetenschap dat we een Vader hebben die van ons houdt en trots op ons is, die wetenschap geeft vrijheid!

En dat brengt me ook meteen bij het tweede: hoe is dan de relatie van de kinderen met die Vader? U voelt wel aan dat er een geweldig verschil is tussen een kind dat zorgeloos is, zich geliefd weet en een kind dat constant het gevoel heeft aan de verwachtingen van de vader te moeten voldoen, anders zwaait er wat. Nu God ons als zijn kinderen heeft geadopteerd in Zijn gezin wil Hij graag dat we Hem gaan vertrouwen. Ons leven is in Zijn hand. Hij heeft een plan met ons. Durven we er op te vertrouwen dat we als mens het beste uit de verf zullen komen als we ons onder Zijn leiding stellen. Gelovige mensen zijn vaak nog van die kleine zelfstandigen.

Natuurlijk, we willen graag verlost worden van onze zonden, maar kom me er dan verder niet mee aan dat God ook iets van mij verlangt. Alsof de afspraken en regels die in het gezin van God gelden bedoeld zijn om zo veel mogelijk te overtreden. Als je God vertrouwt, vertrouw je er ook op dat Hij als Vader weet wat goed voor je is.

Gods goede leefregels zijn er niet om je te beknotten, maar om je te beschermen. Daar is Hij Vader voor. En omdat God niet alleen je Vader is, maar ook je Schepper, weet Hij als geen ander welke keuzes goed voor jouw ontwikkeling als mens zijn. En daarom wil Hij zo dolgraag betrokken zijn bij al die vragen: welke opleiding ga ik doen, waar ga ik wonen, wie zijn mijn vrienden, met wie trouw ik, waar vul ik mijn hoofd mee, hoe besteed ik mijn tijd.....Kind van de Vader zijn, is jezelf met je hele hebben en houwen aan Hem overgeven en erop vertrouwen dat Vader weet hoe jij het beste uit de verf kunt komen.

Tot nu toe hebben we het alleen nog maar gehad over de relatie van de Vader met ons als mens en andersom, de relatie van ons mensen met de Vader. Maar er is ook nog die derde relatie. De onderlinge relatie tussen de kinderen van de Vader. Ik vertelde net al dat mijn vader zichtbaar geniet als hij zijn kinderen samen ziet, ondanks de verschillende karakters, verschillende meningen, horen we bij elkaar. Ik maak me sterk dat ook dit bij God de Vader niet anders is. Vanmorgen zijn wij als gezin van de Vader samen. De Vader is met Zijn Geest aanwezig, dat belooft Hij. En wat ziet de hemelse Vader als Hij hier door de rijen kijkt. Ook verschillende mensen, verschillende karakters, verschillende meningen, verschillen zelfs in de manier waarop de relatie met de Vader wordt ervaren. Een enorme veelkleurige groep mensen, maar de Vader ziet in de eerste plaats Zijn kinderen, Zijn gezin. Ze hebben elkaar niet uitgezocht, maar ze horen onlosmakelijk bij elkaar. Kinderen van één Vader. Ze hebben allemaal wat, ze zijn allemaal raar, maar toch.....broertjes en zusjes. En zoals een kind gevormd wordt in een gezin door de omgang met broers en zussen, zo wil God ons graag vormen door de omgang met elkaar. Sterke, volwassen mensen ontstaan doordat ze geleerd hebben om te gaan met andersdenkenen en anders voelenden. Verwende onvolwassen mensen willen altijd hun eigen zin en willen die door te manipuleren opleggen. U voelt wel aan dat in een gezin een kind niet altijd de zin kan krijgen. De wensen van de ouders en de belangen van alle kinderen spelen een rol. En zo is dat nu ook in Gods gezin. In de eerste plaats gaat het om de wensen van de Vader. Wat wil Hij graag? Wat zegt Hij in Zijn Woord? Dat is de eerste vraag die gesteld moet worden. In heel veel zaken is dat klip en klaar. Maar de Vader geeft heel vaak geen regels en wetten, maar principes. In een normaal gezinsleven wordt ook geen handboek gebruikt met allerlei

voorschriften. Je voelt wel aan wat goed is, je voelt wel aan wat je ouders graag zien, daar ken je ze wel voor. Zo heeft God voor de onderlinge band in de gemeente ook principes gegeven. Geen pakket regels, maar de alomvattende opdracht elkaar lief te hebben. Bij de EO is er zo'n programma 'het familiediner'. U kent het vast wel. Familieleden, die elkaar soms jaren niet meer gezien hebben, komen weer samen aan tafel te zitten. Met de bedoeling dat relaties hersteld worden. Weet u, onze hemelse Vader houdt ook een familiediner. Hier doen we dat zes keer per jaar ongeveer. Hij nodigt ons dan uit om te vieren dat het goed is met Hem en goed is met elkaar. En als u nog altijd broers en zussen hebt bij wie u liever niet aan tafel zit, dan wordt het tijd om daar wat aan te doen. Het is Gods verlangen dat we daarvoor kiezen. Kiezen voor liefde! Kan dat? Ja dat kan. Liefde is geen aardig gevoel, maar een keuze voor elkaar, een opofferende keuze. Wij kunnen liefhebben dankzij die geestelijke band. Rom. 5:5 zegt dat de Heilige Geest, dat is diezelfde Geest die ons geleerd heeft God onze Vader te noemen, die Geest heeft de liefde in onze harten uitgestort. Wie leeft onder de leiding van die Geest, houdt van zijn broeders en zusters. Wie niet houdt van zijn broeders en zusters moet zich oprecht afvragen of Gods Geest hem wel leidt.

We hebben het tot nu toe heel veel over onze hemelse Vader gehad en over onszelf als Zijn kinderen. Waar we het nog maar even over gehad hebben is onze grote Broer, de Here Jezus. Hij heeft in de manier waarop Hij met Zijn Vader omging en hoe Hij met zijn broeders en zusters omging een geweldig voorbeeld gegeven. Ik noem drie bijbelteksten. De eerste is Johannes 13:34:

Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

De tweede Romeinen 15:7:

Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft.....

De derde Efeziërs 4:32:

Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft.

Heb elkaar lief, aanvaard elkaar en vergeef elkaar! Dat is samen gezin van de Vader. Dat is in een ontspannen vrijheid leven.

Ik weet me geliefd door Vader....., boven naar beneden

Ik heb dankzij de Here Jezus de Vader lief gekregen....., beneden naar boven
en m'n broers en zussen.....zo verschillend als we zijn....we hebben elkaar lief....dat
is die horizontale relatie.....U maakt ons één, u bracht ons tesamen.

Amen.

Mei 2013

G.P. Hartkamp

Wapenveld